

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An, & quando pro receptione Candidati in Religionem possit aliquid
exigi, & accipi absque Simonix labe?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS LXXI.

De Simonia circa ingressum Candidati in Religionem.

FLorindus multarum divitiarum, & egregiæ indolis juvenis, cum à juventute de statu Religioso eligendo cogitasset, & ad eum amplectendum ab Hilario Abbate variis muneribus alliceretur, petit in Religionem A. suscipi, quæ ei spondet susceptionem, si & ipse vicissim spondeat partem hæreditatis, quæ ipsum concernit. Præstito utrinque consensu, & inito pacto, suscipitur Florindus in eandem, qui absoluto cum laude Novitiatu, emissâque Professione, ita se gerit, ut cum Monasterium B. Prælato careret, eum in Prælatum postulaverit, cui tamen postulationi annuere non vult Monasterium A. nisi facta sibi aliqua compensatione.

QUÆR. I. An & quando pro receptione Candidati in Religionem possit aliquid exigi & accipi absque Simonia?

QUÆR. II. An absque labe Simonia liceat offerre alicui munera, aliquid promittere, legare &c. sub conditione, ut Religionem ingrediatur?

QUÆR. III. An Monasterium B. potuerit absque Simonia aliquid exigere pro concessione Florindi in Prælatum eligendi?

QUÆR. IV. Quænam pœna juris incurrantur per Simoniam commissam circa ingressum in Religionem, & an Professio Simoniaca sit valida?

402 **A** I. Q. R. non posse quidem absque somoniæ labe aliquid peti vel accipi tanquam pretium pro ipso ingressu seu susceptione ad statum Religiosum; posse tamen licitè aliquid exigil, vel accipi ab ingressuris vel ingressis nudo titulo sustentationis, si Monasterium sit inops, & pauper, & regula ordinis id permittat.
Prior

Prior pars patet; nam cum status Religionis spiritualis sit, daretur temporale pro spirituali tanquam pretium, quod utique simonicum est, & adversus jus divinum.

Posteriorem partem tenent S. Thom. 2. 2. q. 100. a. 3. ad 4. Navar. man. c. 23. n. 106. Sylv. V. Simonia q. 15. dict. 2. Suarez. l. 4. c. 17. n. 18. Cajetan. in sum. V. excommunicatio cap. 73. Less. l. 2. cap. 35. dub. 12. Palao D. 3. de Simon. punct. 9. Tambur. de Jur. Abb. tom. 3. D. 6. q. 9. Laym. l. 4. tr. 10. c. 8. Gonzal. in c. 18. Wiestn. n. 48. Schmalzgr. n. 194. Barbof. Monacell. aliique complures. Ratio est, quia sicut in matrimonio carnali duo considerari possunt, scilicet ratio Sacramenti, & onus sustentandi conjugem, & familiam, cujus intuitu dos à puella exigitur, licet pro ipso Sacramento aliquid accipere Simonicum esset: ita etiam in Matrimonio spirituali, seu Religionis professione duo considerari possunt, scilicet status spiritualis, & onus alendi personam, quorum posterius temporale & pretio æstimabile est: ergo si ex hoc capite licet aliquid accipere in Matrimonio carnali, licebit etiam in spirituali, utpote quod cum priori pari passu ambulat.

Conf. ex Trident. sess. 25. c. 16. de Regular. ubi habetur, quòd liceat pro victu, & vestitu Novi-

tii, tempore, quo in probatione moratur, aliquid ex ejusdem bonis dare, & accipere; & licet ibi non exprimat, an etiam de eo pacisci liceat, non tamen id ibidem prohibetur: atque adeò, si tempore probationis licitum est sustentationem exigere, id ipsum licitum quoque erit alio tempore post illam, si eadem sit ex parte Monasterij indigentia.

Nec obstat hinc c. quoniam 40. de Simon. ubi prohibet Pontifex Monasteriis Monialium, ne prætextu paupertatis aliquid exigant; nam uti notat Suarez. l. c. cum aliis citt. ibi sermo est duntaxat de casu, quo Monasterium revera pauper non est, & nihilominus illo titulo, & colore aliquid exigit. Porrò dixi suprà, si Monasterium inops, & pauper sit. Nam controversia major est de Monasterio opulento, & sufficienter dotato; an aliquid ab hoc peti, & accipi possit? Ubi

Affirmativam sententiam amplectuntur Sylv. V. Simonia q. 15. si autem Monasterium, Sotus l. 9. de Just. q. 6. a. 2. Tolet. l. 5. c. 89. Aragon. q. 100. a. 3. & alii, existimantes etiam in Monasteriis opulenti, & benè dotatis posse aliquid accipi, & exigi ab ingressuris, vel ingressis ex nudo titulo sustentationis. Rationem dant. 1. Quia id evincit recepta consuetudo præcipuè in Monasteriis Mo-
na-

nialium, in quibus videmus, neminem recipi nisi sufficientem pecuniam ad sui sustentationem afferat, vel alia ratione Monasterio proficua sit. Signum ergo est hoc non esse prohibitum jure Ecclesiastico, aut si prohibitum est, consuetudinem adversus prohibitionem jam invaluisse. 2. Quia hoc casu non exigitur temporale pro spirituali, tanquam pretium, sed solum requiritur tanquam conditio, ut secum afferat necessaria ad sustentationem, ne Monasterium per novarum personarum susceptionem gravetur & ut plures sic suscipiantur, quæ aliàs recipi non possent.

catur, illam quoque exactionem inhiberi, quando petitur aliquid pro sustentatione tunc, cum Monasterium ad hanc præbendam sufficientia habet bona; tunc enim potius fingitur, quàm revera datur titulus necessariæ sustentationis.

Conf. ex *extravag. prim. de Simonia*, ubi Urbanus Papa sub excommunicatione ipso facto incurrenda prohibet, ne ab iis, qui Religionem ingrediuntur, aliquid exigatur directè, vel indirectè, præter id, quod ingredienti purè, & spontè, & plena libertate, omnique pactione cessante, dare, vel offerre voluerint.

404 Verùm negativam sententiam tenent alii, idque probabiliùs, ac veriùs, cum S. Th. in 4. d. 25. q. 3. a. 2. ad 7. dicente: *Si sine gravamine possit recipi Novitius, Simoniacum est aliquid exigere.* Cajetan. 2. 2. q. 100. a. 3. Rosella V. *Simonia* n. 1. p. 2. relect. de *Simon.* n. 12. Suarez. c. 17. n. 10. & D. 22. de *cenfur.* S. 5. n. 10. Less. n. 68. Roderiq. t. 2. q. 49. a. 2. Marcant. tom. 3. tr. 10. tit. 6. q. 10. Schmier. p. 2. de *Delict.* c. 1. n. 107. P. Friderich. n. 201. aliisque. Prob. 1. ex *citt. c. quoniam* 4. b. tit. ubi tanquam simoniacum prohibetur, etiam sub prætextu paupertatis aliquid temporale exigere ab ingredienti Religionem, ubi satis indi-

Prob. 2. ratione; quia cum Monasteria sufficienter dotata, & Ecclesiæ autoritate ita instituta, & ordinata sint, ut Religiosi gratis recipiantur, & alantur, hoc ipso, quòd aliquis suscipiatur in Religionem jus habet ad sustentationem ex reditibus Monasterij capiendam, cessatque jus aliquid exigendi ratione ejusdem sustentationis, adeòque cum alius titulus non adfit, videtur exactio fieri pro ipsa susceptione ad statum, & jus Religionis, quod est spirituale, & meritò Ecclesiastico saltem jure Simonicum censerì debet, ut colligitur ex *citt. juribus.*

Accedit quòd hac ratione eludi possit omnis simonia circa ingressum

sum Religionis, cum Præpositi Monasteriorum; etiam opulentissimorum, dicere possint, se temporale non exigere pro ingressu, sed pro ingressi honesta sustentatione. Unde

Ad rationem 2. in contrarium allatam R. Id solum probare, quod in tali casu non committatur Simonia juris naturalis, & Divini, non autem juris Ecclesiastici, quod dum exactionem specialiter prohibet Monasterio diviti, & valenti Candidatum alere, non prohibet tantum, ne quid exigatur, ut pretium pro ipso ingressu, cum hoc prohibitum sit etiam Monasterio pauperi, sed etiam ne exigatur pro alimentis.

Ad 1. Rationem R. eam consuetudinem, quæ est unica ferè ratio sententiæ oppositæ, facere eam satis probabilem, siquidem pro nudo titulo sustentationis, & non pro ingressu aliquid accipiatur, vel exigatur, quàm consuetudinem non esse damnandam, censent etiam Suarez, Laym. Palao, Pirhing hinc, 59. Wiestn. n. 48. & alii.

Et quidem in Monialium Monasteriis etiam opulentis posse aliquam pecuniæ Summam ab ingressuris, vel jam ingressis exigere titulo dotis, universalis totius propemodum Orbis consuetudo docet apud citt. AA. quam consuetudinem speciali indulto firmavit Innoc. VIII. apud Tambur. de R. P. Leonardelli Soc. Jes.

Jur. Abbatiss. D. 5. q. 2. & 3. Et ratio est, quia quilibet maritus sive dives, sive pauper sit, Matrimonium contracturus dotem exigere potest à sponsa suo Statui convenientem, *l. fin. C. de dot. promiss.* ergo etiam in Matrimonio spirituali, quod cum carnali pari passu ambulat, rectè dos exigitur.

Limitant tamen 1. Ne pactum fiat pro aliquo dando pro ipso ingressu. 2. Ne dos exigatur ab omnibus sine discrimine, ne hoc modo pauperes sæpè magis dignæ, & idoneæ Statu Religionis excludantur. 3. Ne admittatur aliqua inhabilis ex sola spe aliquid temporale ab ea accipiendi; quia talis finis ab admittentibus intentus, isque principalis, foret aliquid temporale; dare autem aliquid spirituale ob finem temporalem extrinsecum, & ut principaliter intentum, Simoniacum est; quia malitia Simoniæ in eo consistit, quod res sacra, & spiritualis indignè, & irreligiosè tractetur, eam in commutationem trahendo pro re temporali.

Ad 2. Q. R. Ex natura rei non potest esse Simoniam aliquid promittere, legare, munera offerre sub conditione, ut Religionem ingrediaris, ut fidem Orthodoxam amplectaris, Sacramenta frequentes &c. Ita Gloss. in C. debet, caus. 23. q. 4. Navar. C. inter verba 11. q. 3. concl. 5. Suarez de Simon. c. 16. n. 12.

Kk k

12.